

POEZIJA

Tomaž Šalamun

Poljubi oči Miru

Ecstasy

Kreljuti, peski, sciavi. Pripopane mastne roke
na črno tablo. Filter teče, Marija se cedi in
reče: prežarjena sem. S septembrom si bom po

tleh zavalila koruzo in hodila po njej bosa.
Šiiti so me ranili. Cibela (nisva se poznali) je
nosila rumeno masko. Najboljše je zgraditi stolp

iz same malte in ga širiti in zajemati, kolikor
rase. Črede so zbegane. Živali so utionile. Na
vejah ni več sledu listja. Kadar likam, likam

najprej hlače, potem zarjo, potem gozd. Nihče se
ne vžge ali upre. Steze so za smučarje. Posipam
tapioko. Sed ubi oris aurei Sol radiantibus oculis

lustravit aethera album ... Nasilje poskakuje in
skače. Zapri oči. Namaži komolce z maslom in jih
uživaj. Ko začnejo goreti na hodniku (zamaščena si,

tudi prestrašena), se moder plamen prime tam, ne na
prstih. Brez šopov na dlani. Hribi, da se
legitimirajo kot hribi, morajo prebiti steklo.

Drevesnica

Liliputanci ogromo kokošjo nogo, ki
mi stoji na prsih (podpluta je), polivajo
s tekočino pri ostrogah. Štetje se bo
zgodilo. Šivi so počeni. Škatle mirujejo.

Strehe hiš se obračajo kot dežniki v vetru.
Belkasta in rjavkasta tekočina poplavlja
čipe. Vedro vina je na mizi. Meter ne pozna
mesa. Greben (tetrahedron, lepek, zdravje,

brez bencina, šege) klije. S postopači kuješ
zvezde. Zlezi! Mokrota je mastna. Baterija
se razlije. Gospod je v kalužnici. Sheme

niso več oblastne. Vsi z drevesa padajo
kot hruške. Nisem se še potolažil. Srce mi
utripa kot zajčku, ki bo umrl od strahu.

Tabor

Drsam se po katakombah. Zgodba: dva fižola sem
vzel in enega skril. Železni madraci, črni, na
nebu. Vijolice kot ruševine v hiši. Tretji je

nastopil samo v mislih. Dokaz so okusi. In tenka
skorja ledu na nišah. Vrelo mast na vžigalnice.
Platno okrog bunke. Da ko utripa in pada po

stenah – bakla – ne uniči gospodarja. Zadremljem.
Lisica se ni prikazala. V vilah so medenice. V
potokih je koncentriran mrz. Vse je tu: šalčka,

krep papir, roza barva proteusa brez nosilca.
Wyoming zdrobi prsi. Iz janjarja ne štrli nihče
ven. Ko gori ogenj, zaslišiš vse bluze, ki si jih

slačil. Mleko belih prsi namakal v mah in potok.
Varoval belo grško torbo in požiral sline. Cokle
s tirov so se znašle v jami. Podstavki za kamnite

mize. Svinčnik, ki ga da komi za uho. Njihove
sive flajde. Čreva niso špricala. Hlad je bil
včasih vlažen. S čelom naslonjen na formiko,

ko si pomival. Pazi, da se ne popariš. In
narediš tri prevale naprej in dva prevala nazaj
na usnjeni blazini. Zjoči se. Ko dvigneš

roke na stopnicah pred muzejem in te plahte
ovijejo. Bele plahte, podobne rjuham, ki
sikajo in se strdijo. Zaveži roko v palmo.

Žigi

Očetje so na stavbi. Z belimi rokami
lomijo lešnike. Plod zebe. Rabi čas.
Zato ne gre ven, ne gre not. Prodira v
slon ugasne. Motorni čolni kruha prosijo.

Potrudi se. Boš stal? Dajem hruško v
steklenici. Lupim veliko glavo. In ko zmeriš
oboke trsja, pridi, velikan. Kolibe na ledu
zaplešejo. Poročnik se v krilu skrije.

Izleti so čistina petja. Kelihi. Sapa
plane v line. Ceste so kot matere. Zgodba
teče. Nisem videl ose. V kleti so oboki

vina. Kariatide. Medicinci. So vrata v
boke ladje zgoraj? Oči zapreš med lihim,
lihim štetjem. Ne moreš vstati vstran.

Os je iz dveh prenočišč

Plesni in snetiva hupajo s stebrišča. Hoče civilizacija, da se jet stre? Mu v nosu ni dovolj sladko? Spomnim se, kako je imel škornje očiščene Hess. Princip je mreža,

raztegljiva, podobna artistu pod trapezom. Vidiš, kako se zalepijo členi, preden pridejo do pomena? Do svojega kosa mesa? Princip je mreža, raztegljiva – in zdaj tu

nasilje nad poezijo – podobna takšni mreži, kot jo imajo artisti pod trapezom. Kaj naj fizika z njo počne? Zavaruje nas. Splete se od bolečine smrti. Princip frače je vlažen.

Medvedki se rodijo in kobalijo okrog. Šupa bimbota zmehta in razdeli. Šanse ima v obe smeri. Tukaj seveda bimbo ovne kot kakšna torba za pljuča. Ti mu vlečeš noge.

Vzameš mu odtis stopala, vzameš nožek in odrežeš filc (več kopij), pa jih razmečeš po snegu. Bo stopil? Velikani so se tudi podili z otoka na otok, če so ga

dosegli. Tezej je imel širša pljuča od Feničanov in predvsem več dreves. Kote deklice. Počakaj, da sneg skopni. Da se konča marš. Da boš ljubil. Da boš ljubil. Da boš dihal.

Katran, belo perje, katran

Strese se, kot se nebo strese. Odpre se vreča iz jute, zašušti suho ličje. Suho lipovo cvetje, suh prašen zvok. Se spomniš? Ko te je prelila reka. Kot

kroglico, kot podolgovato goro sem te valil v kot. Vlažen si bil. Niti kričal nisi. Treba je bilo najti voz, zajeti zavezo. Zlomiti in osvežiti, utreti

pot. Te je moč hranila? Začuden, začuden, začuden.
Nežni soj čez oči. Vlaga. Grobi obrati. Je bila kri,
temna, za očmi? Predaja se zemlja. Sklepi se vežejo,

ko so še mehki. Mehki se zalijejo. Tesar, ko zaveže
dva trama, kretnjo samo ponovi. Geneza ne šušti in
niti ne sika. Kje se zlije? Ima okus? Kje se

strja? Je tvoje drgetanje to pot samo past? Rad bi
še bolj zalil. V hipu pozabljaš svoje. Amnezijo
hočeš že v pasu. Te apetit lajša? Delaš se, da ne
veš. Niti drobtin, ki te opraskajo, ne zagledaš.
Vohaš sredico. Drgetaš perje. Čutiš samo, česar
se bojiš, česar ne obvladaš. Sočni, soočen si.

Razsekan vonj po mlinih

Ponoči se razgali vrelo sonce. Drog zastavo
komaj nosi. Veter je neviden, sočen, mrena
bliska. Vsak utrip srca poganja glavo.

Vlaki se iztirijo. Slava je iz marjetic
in testa. Popoldne sem roko napel. Ograja
mostu je bila od ivja. Kamenčki se valjajo

pod baržunom. Gramoz tiktaka ceste. Lapiti
se brišejo. Grozd ne zori. Avto pušča. Je
Kublaj Kan videl vse? Si je zapomnil, kdo je

šepetal? S paro na deke. Z deke na glavo.
Osi so nehermetične. Padi ven! Ne več dolgo
ali ne vem koliko časa. S kilo roženine na

obali brega zapazimo sonce na rosi solate.
Rokavice so ti prekratke. Oči so nestabilne.
Polotiti se snežno belih vriskov. V celofanu so.

Še! Kar se prireja z divjino in pestjo v temnih
nočeh, v ustih zgori. Trobente so pregorele
z dlanjo na čepu. Vade mecum. Bodi slano.

Jaguar na Uxmalu

Botrovali smo nesreči. Vasa Pilar si je umila roke. Goethe misli s kamni. Špeh in bottom (dno), eto! Zid. Potem tju lenj spet kot malo izplava,

prha ikre. Mleko se ti meša z vinom. Živalski svet s Kostanj gre. Včeraj se z Jamesom kadil. Prišel je Krečan. Trgal bo polivko. Tim gre.

Krečan govori glasno. Brada rase. Tempo skriva sonce. Kam? Na obleko? Kaj, če je obleka umazana in grda? Bi te bukove veje vzdržale? Tečeš in

vidiš konja ob strani Hall of Fame. Jockeyi so se zrušili s piste. Plima rdeče-belo pobarvanih dimnikov. Ko se odpirajo železna vrata, je, kot

bi dihale čipke? Je isto, če se splašijo žuželke ali konji? So zrak in zemlja materiali? Izginja dvojina? Je dvojina mreža, ki zaradi nje ni valenc?

Dobro, zakaj si sirota ti? Breme genov imam v čevljih. Kar se nabere, dobesedno poribam. Že mamim srce. Ja, mašina je lačna, moj srček pa sladko

spi. V nos gredo tudi obroči. Petdeset enot enega dne. Leto ena osem ena devet, ne, to moraš spraviti skozi točno, leto ena devet osem devet bo leto

prostega pada. Mase, ki jih je zrak že preveč požrl, se bodo strdile. Mrtvi bodo pobrizgani z vakuumom. Kri bo spet privrela. Ampak ne pred

steptanim snegom. Prechter ve vse. Dopisujeva si. Opozoril me bo. Enkrat se je že zmotil, je že izginil. V senci, v senci zobje postanejo sladki.

Poljubi oči Miru

Poljubi oči Miru, ki naj se razlije po
drevesih. Sonce zunaj sije in ne buči več
tako neznosno. Duša upa spet začutiti svoja
rebra, svoj sok. Mraz mi je dobro del. Če
piha in hodim in gledam avtomobile, me
življenje vrne sebi. Najbolj strašno bi
bilo, ker pri odhodu ne bi nikogar spoznal.
Predaleč bi bili, da bi se jih dotaknil ali
čutil. V črni temi ne bi ohranil spomina na
ljubezen. Skorja ledu se dela čez vrelo lavo.
Počasi se bom morda lahko spet zadržal. Hodil
po prašnih cestah. Otresel suknjič, če bo
prašno. Preveč medu in miline je bilo, to je
vse. Od prevelikega razkošja se človek razleti.